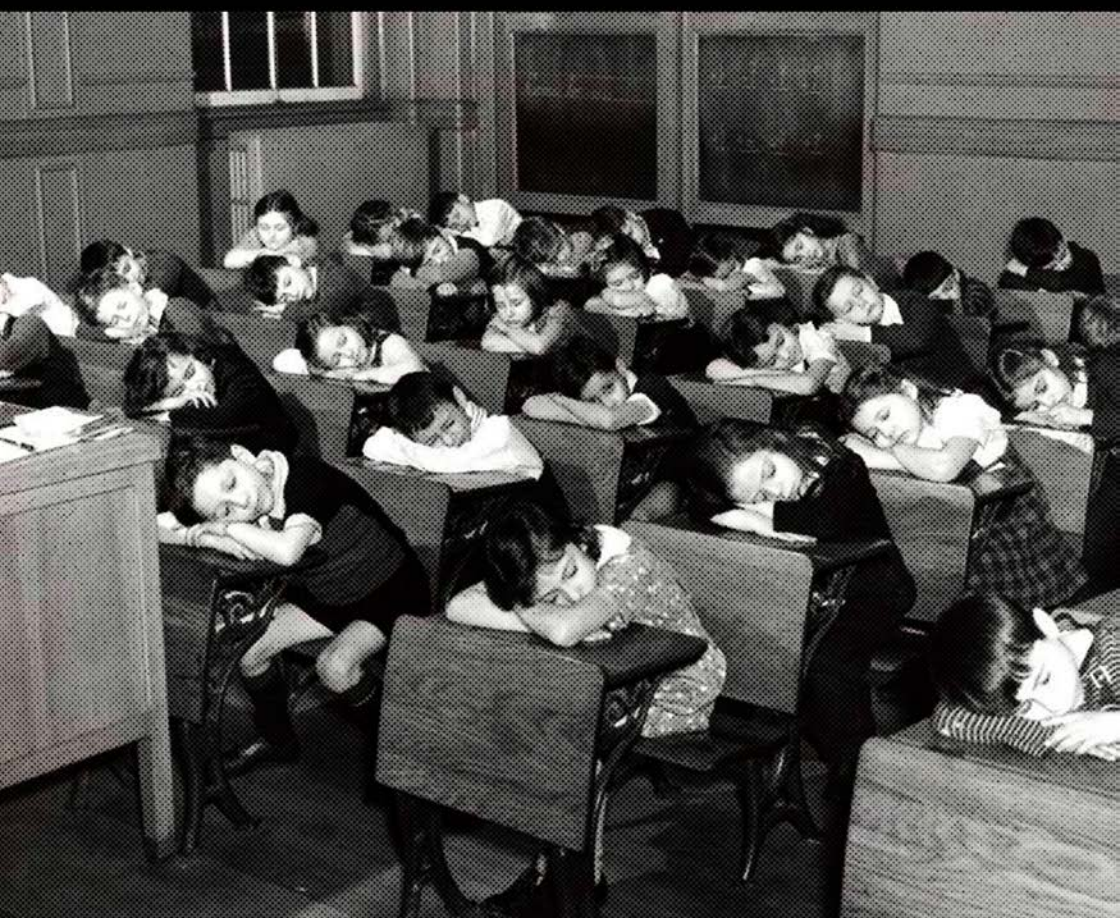

Σοροήση

Τεύχος 1

Σορολόπ στις εθνικιστικές φιέστες

Λέξη τούρκικης προέλευσης που δηλώνει την αδιαφορία και την τεμπελιά που νιώθουμε για όλα αυτά που μας ζητάνε να βλέπουμε, να ακούμε και να κάνουμε καθημερινά:

Απ' τις καθημερινές μας διαδρομές προς τη δουλειά μέχρι το ξύπνημα για το σχολείο και τις σχολές μας· απ' την πρωινή προσευχή μέχρι τις κυριακάτικες βόλτες για ψώνια· απ' το θέαμα των ολυμπιακών αγώνων που έπαιζε όλο το καλοκαίρι στην τηλεόραση μέχρι τις ενθουσιώδεις κραυγές των γονιών μας για τα γαλανόλευκα μετάλλια· απ' τα νέα στέκια καλλιτεχνών που πουλάνε εναλλακτισμό και κυριαρχούν στον δημόσιο χώρο μέχρι τα κηρύγματα του Άνθιμου εναντίον των ομοφυλόφιλων και των μεταναστριών· απ' τα πρόστιμα και τους τραμπουκισμούς των ελεγκτών του ΟΑΣΘ μέχρι τις σημαίες που ανεμίζουν στα μπαλκόνια· απ' τα παράπονα των αφεντικών μας ότι δεν βγαίνουν μέχρι τις επικλήσεις για εθνική ενότητα.

Όλα αυτά (και άλλα τόσα) μας γεμίζουν με μια βαθιά απέχθεια. Μπροστά, λοιπόν, σε όλες αυτές τις επικλήσεις, τις παρατηρήσεις και τις ρατσιστικές κραυγές, επιλέγουμε να βρισκόμαστε μαζί με άλλες και άλλους, για να μην τις φάμε αμάσητες. Η συλλογικοποίησή μας προσπαθεί να μετατρέψει αυτή την αδιαφορία και την οργή σε κινήσεις που πραγματικά θα μπορέσουν να αλλάξουν τόσο την καθημερινότητα μας όσο και το περιβάλλον γύρω μας. Όσο συνεχίζουμε να συναντιόμαστε ενάντια σε αυτόν τον κόσμο τόσο μπορούμε να συνεχίζουμε να ονειρευόμαστε μια ζωή που να μην κυριαρχείται από εμπορεύματα.

Η Φάμπρικα Υφανet είναι ένας χώρος που βρίσκεται κατειλημμένος εδώ και 12 χρόνια. Κατάληψη λοιπόν, γιατί δεν χωράμε να στεγάσουμε τις επιθυμίες μας μόνο εκεί που ζούμε και δουλεύουμε. Εδώ και 12 χρόνια, γιατί, παρά τις διαφωνίες μας, συνεχίζουμε να πιστεύουμε ότι μόνο χωρίς αποκλεισμούς μπορούμε να συναντιόμαστε. Μπορεί συχνά να μιλάμε περίεργα, ακατανόητα ή και αντιδραστικά, αλλά μόνο έτσι πιστεύουμε ότι μπορεί να χτίζουμε μία εικόνα απ' το μέλλον.

Το αν αυτό θα έρθει επαφύεται σε εμάς.

Γιατί, εν τέλει, το ότι θέλουμε όλο το φουρνάριο δεν σημαίνει ότι απλά θέλουμε πολλά καρβέλια ψωμί.

Όπως το γεγονός ότι δεν αντέχουμε σε αυτόν τον κόσμο, δεν σημαίνει ότι απλά θέλουμε να γίνει λίγο καλύτερος. Δεν μας φτάνει αυτό, πώς να το κάνουμε.

Και όποια κατάλαβε, κατάλαβε.

Συναντιόμαστε κάθε Τρίτη στις 21:00.

Έχουμε και μία βιβλιοθήκη που ανοίγει Τρίτη και Παρασκευή 18:00 με 21:00, γιατί όσο ξενέρωτο και να είναι το διάβασμα, είναι καλύτερο όταν γίνεται από μας για μας.

Κατά τ' άλλα, ό,τι δείτε στους τοίχους.

Οι υπόλοιποι και υπόλοιπες στο απαρχειωμένο site μας: yfanet.net

(και άμα σας λέει ότι είναι ιός, μην χαμπαριάσετε, μας το έχει πει και μας πολλές φορές)

*

Αποφασίσαμε, λοιπόν, να δείξουμε με τον δικό μας τρόπο την απέχθειά μας και σε αυτή την εθνική επέτειο. Έτσι, στις 28 Οκτωβρίου διοργανώνουμε ένα live στον χώρο της κατάληψης Φάμπρικα Υφανάτ, στο οποίο δεν χωράει το εθνικό πρόσημο. Ταυτόχρονα, τυπώσαμε αυτό το έντυπο για να μιλήσουμε ξανά ενάντια στις παρελάσεις και στις εθνικές φιέστες· για να μιλήσουμε για τη διεκδίκηση των αναγκών μας στα σχολεία, στις πλατείες και στις γειτονιές μας· στους χώρους που ζούμε και προσπαθούμε να ανασαίνουμε.

Εκεί και θα το μοιράσουμε χέρι με χέρι, χωρίς αντίτιμο, επειδή προσπαθούμε να ξεπερνάμε τα όρια και τους αποκλεισμούς που το αντίτιμο θέτει διαμεσολαβώντας τη συνάντηση και τις σχέσεις μας.

Γιατί, μόνο αν συναντηθούμε, μπορούμε να ζήσουμε και να ανασάνουμε πραγματικά.

Το «ύψος των περιστάσεων»

«Να σταθούμε, ως Έλληνες, στο ύψος των περιστάσεων και να διασφαλίσουμε σε αυτούς τους δύσκολους καιρούς την ιστορική μας μνήμη και την εθνική μας ταυτότητα... ΟΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΠΑΡΕΛΑΣΕΙ, ΑΠΟΒΟΛΗ!!». Αυτή είναι μια φράση που, από την παιδική μας ηλικία ως μαθητές και μαθήτριες, λίγο πολύ όλες μας την ακούγαμε στο σχολείο κάθε που κοντοζύγνωναν οι εθνικές εορτές και οι παρελάσεις. Βέβαια, τότε σκάγαμε στα γέλια με τη γραφικότητα του διευθυντή που, ενόψει της παρέλασης, είχε την ευκαιρία του να εκδηλώσει τον «κρυφό» υπερ-πατριωτισμό του, και κάναμε καλαμπούρια με το περιβόητο αυτό «ύψος» (μιας και, όσον αφορά τη δική μου περίπτωση, μετά βίας ξεπερνούσε το 1,50). Μεγαλώνοντας, οι περιστάσεις απέκτησαν πιο «απαιτητικό ύψος» και μας καλούσαν στο όνομα της κρίσης και της εθνικής ανάπτυξης να δουλεύουμε για ψίχουλα, στο όνομα της εθνικής ανεξαρτησίας να αντισταθούμε στους «ξένους δανειστές», και στο όνομα της διασφάλισης της εθνικής ταυτότητας και φυλετικής καθαρότητας να βλέπουμε τον εχθρό στους... άλλους «ξένους».

Γιατί το «ύψος των περιστάσεων» επιβάλλει συνοχή και συναίνεση. Και κάπου εκεί το έθνος έρχεται να ομογενοποιήσει, να συσπειρώσει, να κατασκευάσει τη μορφή του «άλλου» και να ξεράσει ότι δεν «ταιριάζει», ότι είναι διαφορετικό. Επειδή, όμως, όλα αυτά θέλουν και μια νότα λίγο πιο «αλέγκρα», οι εθνικές εορτές και οι παρελάσεις έρχονται με τη σειρά τους να ανανεώσουν την επίπλαστη αυτή συνοχή λειτουργώντας ως υπενθύμιση για όλα αυτά που μας «ενώνουν». Διαπνεόμενες από ένα πνεύμα ομόνοιας, συγκίνησης για τα «μεγάλα εθνικά ιδεώδη» και νοσταλγίας για τις «χαμένες πατρίδες», οι εθνικές εορτές και οι παρελάσεις στοχεύουν να στρέψουν τις σκέψεις μας στις μέρες του «ένδοξου παρελθόντος» και να αναζωπυρώσουν την «εθνική μας υπερηφάνεια», αποσιωπώντας, φυσικά, τα προβλήματα και τη μιζέρια της καθημερινότητας.

Όπως προ είπαμε, οι παρελάσεις και οι εθνικές εορτές μπορεί να είναι μια υπενθύμιση για αυτά που «μας ενώνουν», αλλά κυρίως είναι μια υπενθύμιση για όλα αυτά που μας χωρίζουν· όλα αυτά τα εθνικιστικά, милитарιστικά και σεξιστικά νοήματα που εκφράζονται μέσα από τις παρελάσεις και τις εθνικές εορτές παραμένουν. Και όχι μόνον παραμένουν, αλλά συντηρούνται και διαχέονται σαν εμετός σε ολόκληρο το φάσμα της καθημερινότητάς μας. Από τις σημαίες στα μπαλκόνια και τις διαμάχες μεταξύ γονέων-καθηγητών-μαθητών-δημοσιογράφων για το αν μπορεί να γίνει σημαιοφόρος κάποιος/α μετανάστης/τρια μέχρι τις ισλαμοφοβικές εκδηλώσεις, τα ρατσιστικά πογκρόμ από επιτροπές «αγανακτισμένων κατοίκων» και τους γονείς που δεν θέλουν τα παιδιά των «ξένων» στα σχολεία. Από το θέαμα ορδών σε απόλυτη στοίχιση με ομοιόμορφη εμφάνιση και συγχρονισμένο βηματισμό υπό τον ήχο στρατιωτικών εμβατηρίων μέχρι τα τάγματα εφόδου που κυνηγούν μετανάστες.

Από τις διακρίσεις ανάλογα τους βαθμούς επικροτώντας το ότι οι «καλοί μαθητές πρώτοι» μέχρι το κυνήγι καριέρας και τα ρουφιανιλίκια στους χώρους εργασίας. Από τον μάτσο ανδρισμό που ξεχειλίζει από τις παραλλαγές και την επιτηδευμένη θηλυκότητα που «φοριέται» στις παρελάσεις μέχρι τους έμφυλους διαχωρισμούς και τις καταπιέσεις.

Η ιστορία γράφεται από τους νικητές μάς έλεγαν στο σχολείο. Μια ιστορία κατασκευασμένη από τις κυρίαρχες εθνικές αφηγήσεις διανθισμένη με μύθους, μάχες και ήρωες. Μια ιστορία που παραγκωνίζει κάθε τι που δεν «χωράει» στην γραμμικότητα του εθνικού αρρενωπού πολιτισμού.

Μπροστά λοιπόν σε ένα τέτοιο ραντεβού με την ιστορία, επιλέγουμε να κάνουμε κοπάνα...

Γιατί οι δικές μας μνήμες είναι μπάσταρδες και δεν φοράνε χακί ούτε κρατάνε σημαίες, αλλά φωλιάζουν στην ιστορία των ανθρώπων που αγωνίστηκαν ενάντια σε αυτόν τον κόσμο των εμπορευμάτων, της εκμετάλλευσης και των διαχωρισμών,

γιατί ασφυκτιούμε στην κοινότητα του έθνους,

γιατί αναπνέουμε σε όλες εκείνες τις στιγμές που κοιταζόμαστε στα μάτια και συναντιόμαστε, ψάχνοντας να βρούμε αυτά που μας ενώνουν στην καθημερινή ζωή και όχι σε ιδεολογικές κατασκευές,

γιατί η καρδιά μας χτυπά στους κοινούς αγώνες ντόπιων και μεταναστών,

στο γκρέμισμα των διαχωρισμών που μας ταξινομούν σε έλληνες και ξένους,

γιατί τα όνειρά μας δεν υπακούνε σε βηματισμούς, αλλά χορεύουν έξαλλα ουρλιάζοντας πως «οι παρελάσεις σας βρωμάνε φασισμό»,

γιατί, στην τελική, έλληνες δεν νιώσαμε ποτέ!

Ένα τσιγάρο κατήφορος, κάτι σκαμπανεβάσματα και όλα όσα μένει να γίνουν

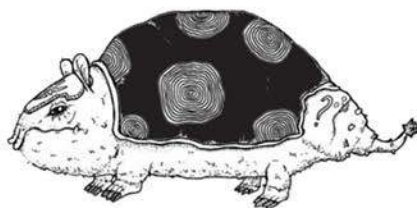
Μέσα σε 6 χρόνια συνέβησαν πολλά που για χρόνια πιστεύαμε ότι δεν θα μας χτυπήσουν ποτέ την πόρτα. Οι μισθοί έπεσαν με την πορεία ενός μπαλονιού που ξεφουσκώνει, οι άνεργοι και οι άνεργες πολλαπλασιάστηκαν. Πλέον, όποιος δεν είχε να πληρώσει δεν μπορούσε να ελπίζει ούτε σε φάρμακα, αλλά ούτε σε σπίτι. Ταυτόχρονα, οι χιλιάδες επιθέσεις και η χρόνια εκμετάλλευση που βίωναν για πάνω από 20 χρόνια οι μετανάστριες και οι μετανάστες, συμπυκνώθηκαν στη δημιουργία κέντρων κράτησης (που φυλακίζει ανθρώπους εξαιτίας του τόπου καταγωγής τους!). Η κατηφόρα, όμως, δεν σταμάτησε εκεί. Παράλληλα με την μείωση ή και εξαφάνιση των ενσήμων (άρα σύνταξη ούτε στα 100 και διπλό κέρδος για τα αφεντικά μας), είχαμε και τη προσθήκη της έννοιας της «δια βίου μάθησης» στη ζωή μας (που πρώτη φορά έγινε ορατή μέσα απ' τον εξαίρετο θεσμό των πανελλαδικών εξετάσεων το 2010). Η δια βίου μάθηση μας κάνει να καταλάβουμε ότι πλέον δεν αρκεί μόνο το «Σκάσε και διάβαζε για να μπεις στο πανεπιστήμιο, μπας και βρεις καμιά δουλειά της προκοπής»· δεν αρκεί μόνο το «Σκάσε και δούλευε» σε μια δουλειά που παίρνουμε τρεις και εξήντα και που μας απειλούν διαρκώς ότι θα μας απολύσουν, αλλά ότι θα πρέπει διαρκώς στη ζωή μας να βρισκόμαστε σε μία κατάσταση μεταξύ εργασίας, ανεργίας και εκπαίδευσης, ενώ ταυτόχρονα θα μας ονομάζουν «ωφελούμενους», μιας και μας έκαναν τη χάρη να μην βρισκόμαστε σε κάποιο hot spot ή κέντρο διαλογής εργαζομένων που να βρίσκεται μακριά απ' την πόλη.

Ταυτόχρονα, η ιδέα ότι θα πρέπει να κάνουμε υπομονή και να θυσιάσουμε για τη χώρα ακούγεται όλο και πιο δυνατά μέσα απ' τα χείλη των πολιτικών, των δημοσιογράφων και των αφεντικών μας. Προσπαθούν, λοιπόν, να μας πείσουν να διεκδικούμε τα ελάχιστα για τους εαυτούς μας, να στεκόμαστε ακίνητοι μπροστά στους θανάτους των μεταναστών στο Αιγαίο εξαιτίας των κλειστών συνόρων, να το βουλώνουμε μπροστά στην παρουσίαση του γυναικείου σώματος ως εθνικής αναπαραγωγικής μηχανής προς πολλαπλή χρήση, να ανεχόμαστε τα ρατσιστικά παραληρήματα περί μολυσμένων, τρομοκρατών και επικίνδυνων παιδιών μεταναστών που είναι έτοιμα να φοιτήσουν (τα καημένα) στο περίφημο ελληνικό σχολείο του ελληνικού αριστερού κράτους. Μπροστά, λοιπόν, σε αυτή την ατελείωτη μιζέρια, θέλουμε να (ξανα)δηλώσουμε ότι Έλληνες δεν νιώσαμε ποτέ και ότι, πλέον, όταν βρισκόμαστε μαζί με τις μετανάστριες, δεν πρόκειται να κάτσουμε με σταυρωμένα τα χέρια.

Απ' την άλλη, δεν έμειναν όλοι να παρατηρούν το σκοτάδι να πλησιάζει. Παρόλο που ποτέ δεν πολύ-πιστέψαμε σε φιέστες διαμαρτυρίας έξω απ' τη βουλή, βρεθήκαμε και συγκρουστήκαμε στους αγώνες του 2010-2012· βρεθήκαμε στις γειτονιές μας και στους χώρους εργασίας μας· διεκδικήσαμε

να μπορούμε να μετακινούμαστε με λεωφορεία, να μπορούμε να έχουμε ρεύμα και τροφή χωρίς να αναγκαζόμαστε να μετράμε ψιλά όλη την ώρα. Όχι με κάποιο κόμμα που θα μας «προδώσει» στο μέλλον, αλλά με όσους είχαμε δίπλα μας. Ταυτόχρονα, και κάποιοι άλλοι (οι μετανάστες), αυτοί που δεν έχουν ούτε το δικαίωμα να υπάρχουν νόμιμα, διεκδίκησαν το να έχουν χαρτιά, όπως και οι περισσότεροι από εμάς· διεκδίκησαν να μπορούν να διαπραγματεύονται με τα αφεντικά τους, να μπορούν να βρίσκονται σε πλατείες, σχολεία και όπου τέλος πάντων, χωρίς να φοβούνται τον επόμενο μπάτσο που θα έρθει για να τους ελέγξει. Όλες αυτές οι κινήσεις μπορεί να κατάφεραν λίγα και, εν τέλει, να ηττήθηκαν σε έναν βαθμό, αλλά έδειξαν ότι όλα είναι δυνατά, όταν ξεχνάμε όλα αυτά που μας χωρίζουν (σημαίες, περικεφαλαίες, γλώσσες, φύλα και θρησκείες) και θυμόμαστε όλα αυτά που μας ενώνουν, δηλαδή τις καθημερινές μας ανάγκες και επιθυμίες ενάντια σε έναν κόσμο όπου το μόνο ζωντανό είναι τα εμπορεύματα.

Αναπνέουμε, λοιπόν, όταν βρισκόμαστε μαζί με άλλες, όταν συναντιόμαστε σε πλατείες, σχολεία και χώρους εργασίας και όλοι μαζί κοιτάμε πέρα από αυτόν τον κόσμο. Γιατί το ζήτημα, τελικά, δεν είναι το αν νιώθουμε μόνες· το ζήτημα είναι ότι δεν χωράμε πουθενά αλλού. Και γι' αυτό μπορούμε να ονειρευόμαστε.

Ο δióλου τυχαίος θάνατος μεταναστών/τριών

Στις 16/10 στις 20:30, μια γυναίκα μετανάστρια και ο γιος της, αφού παρασύρθηκαν από διερχόμενο αυτοκίνητο, άφησαν την τελευταία τους πνοή έξω από το "κέντρο μετεγκατάστασης" του Ωραιοκάστρου. Ένα ακόμα παιδί από τη Συρία τραυματίστηκε. Στα περισσότερα Μ.Μ.Ε η είδηση παρουσιάστηκε ως ατύχημα, ενώ κάποια από αυτά προσπάθησαν να το παρουσιάσουν ως απόπειρα ληστείας του οδηγού από μετανάστες, "ξεχνώντας" ακόμα και να αναφέρουν τους δυο θανάτους.

Σκοπός μας δεν είναι να κάνουμε αστυνομικό ρεπορτάζ. Δε θα ψάξουμε τέρατα σε συγκεκριμένα πρόσωπα για να τιμωρήσουμε. Γιατί, για 'μας, ο θάνατος των δυο μεταναστ(ρι)ών είναι δολοφονία ούτως ή άλλως, είτε ο οδηγός έπεσε πάνω τους επίτηδες, είτε κατα λάθος. Ο θύτης είναι -για ακόμη μια φορά- το ελληνικό κράτος και η αντιμεταναστευτική πολιτική του.

Από τα μέσα της προηγούμενης χρονιάς χιλιάδες μετανάστες έχουν στοιβαχτεί, περιμετρικά της Θεσσαλονίκης, αλλά και σε άλλες περιοχές, σε παλιά στρατόπεδα και εγκαταλελειμμένα εργοστάσια που "βαφτίστηκαν" κέντρα φιλοξενίας. Εκεί, κάτω από άθλιες συνθήκες και μακριά από το κέντρο της πόλης, παραμένουν εγκλωβισμένοι, αναμένοντας να εγκριθεί η αίτηση ασύλου τους, μια διαδικασία που διαρκεί από πολλούς μήνες έως και χρόνια. Η κρατική διαχείριση έχει πετάξει τις μετανάστριες στο περιθώριο των πόλεων, καθιστώντας αδύνατη την πρόσβαση στην κοινωνική ζωή και την εργασία. Αποτέλεσμα της αντιμεταναστευτικής αυτής πολιτικής είναι η περαιτέρω υποτίμηση της ζωής τους, δημιουργώντας τις συνθήκες για την πλήρη και άνευ όρων εργασιακή εκμετάλλευσή τους από το ντόπιο κεφάλαιο.

Επιπλέον, με αφορμή το περιστατικό, οφείλουμε να διερευνήσουμε και μία άλλη πτυχή του ίδιου ζητήματος. Οι γυναίκες που γεννάνε ή έχουν παιδιά μέσα στα camps, βρίσκονται στην δύσκολη θέση να πρέπει να φροντίσουν για την αναπαραγωγή τους, σε ένα εντελώς δυσχερές και ανοίκειο περιβάλλον. Αυτό παρά την όποια στήριξη από άλλους, αφορά κυρίως αυτές. Οι γυναίκες αυτές, όπως και η μετανάστρια που σκοτώθηκε, όχι μόνο τα καταφέρνουν κάτω απ' τις δυσμενείς συνθήκες που επικρατούν στα camps, αλλά συχνά φτάνουν να διαμαρτύρονται ζητώντας καλύτερες συνθήκες διαβίωσης, να κατεβαίνουν στην πόλη ή ακόμα και να εγκαταλείπουν την οικογενειακή "εστία" και την συζυγική "θαλπωρή" προκειμένου να αγωνιστούν για να ζήσουν με τους τρόπους που επιθυμούν.

Όταν λοιπόν το ελληνικό κράτος υψώνει σύνορα και φράχτες, εξαναγκάζοντας τους μετανάστες να τα περάσουν ως παράνομοι (ενώ συχνά συνεργάζεται με τους διακινητές), είναι φυσικό επακόλουθο κάποιες να πνιγούν (στο αιγαίο από τις αρχές του '15 μέχρι σήμερα, πάνω από 1200 μετανάστες πνίγηκαν και αγνοούνται). Όταν πετάει ανθρώπους σε camps,

μέσα στις λάσπες και την υγρασία, μοιράζοντάς τους άθλιο φαγητό (ώστε να αποκομίσουν τα διάφορα ελληνικά αφεντικά το μέγιστο δυνατό κέρδος), μη παρέχοντας ιατρική φροντίδα, είναι φυσικό επακόλουθο πολλοί να αρρωστήσουν και κάποιες να πεθάνουν. Όταν παρανομοποιεί όλη τους την ύπαρξη, καθιστώντας τους άορατους, και ουσιαστικά τους εξαναγκάζει να δουλεύουν υπό συνθήκες σκληρής εκμετάλλευσης για τα διάφορα ελληνικά αφεντικά, συχνά μέχρι και 15 ώρες τη μέρα, στον ήλιο, απλήρωτοι, κάποιιοι μπορεί να μην αντέξουν. Αυτό μετά θα ονομαστεί εργατικό ατύχημα.

Έτσι και στη συγκεκριμένη περίπτωση, όταν κρατάς τους μετανάστες ουσιαστικά έγκλειστους σε άθλιες συνθήκες σε camps έξω από την πόλη (συχνά χωρίς πρόσβαση σε συγκοινωνίες, ενώ ακόμα και όταν αυτή υπάρχει, οι διάφοροι υπάκουοι πατριώτες - οδηγοί του οασθ που συχνά δε σταματάνε άμα δούνε μετανάστριες), και ο μόνος τρόπος για πρόσβαση στην πόλη, την κοινωνικότητα, τα νοσοκομεία και σε αξιοπρεπές φαγητό είναι να περπατάνε σε σκοτεινούς δρόμους με ταχεία κυκλοφορία, είναι φυσικό επακόλουθο κάποιους να τους χτυπήσουν και αυτοκίνητα.

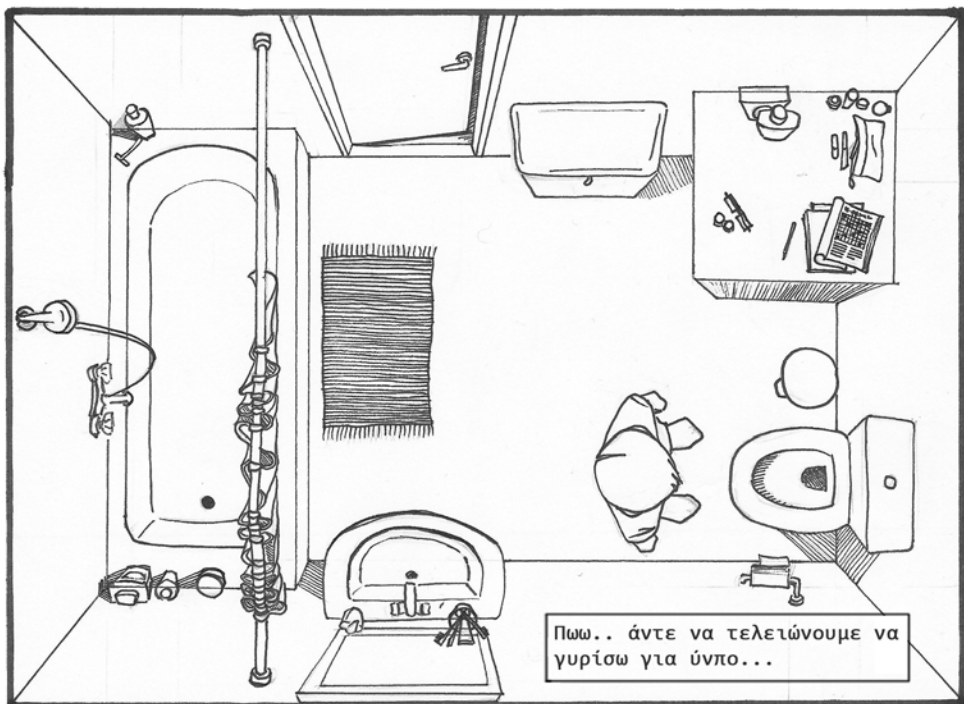
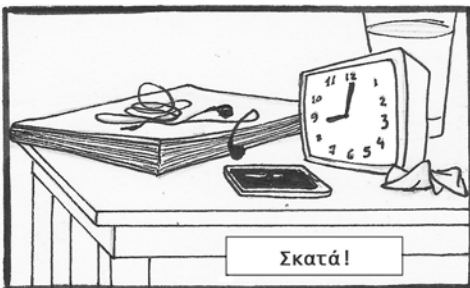
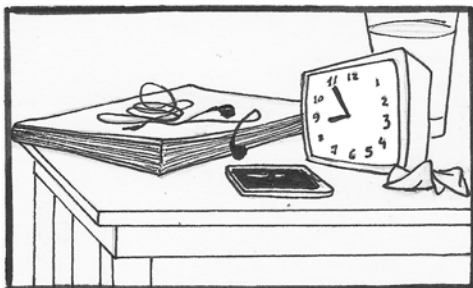
Για να το κάνουμε ξεκάθαρο λοιπόν...

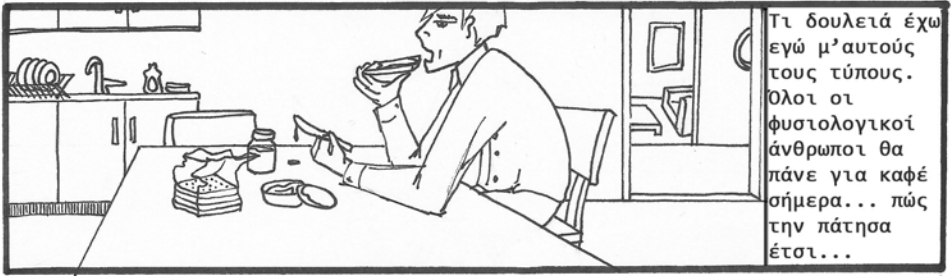
- όταν η αντιμεταναστευτική πολιτική χτίζει κέντρα εξαθλίωσης των μεταναστών
- όταν το κράτος υποτιμά διαρκώς τις ζωές των μεταναστριών δεν μπορούμε να μιλάμε για ατυχήματα....

Ντόπιοι και μετανάστες θα συνεχίσουμε να παλεύουμε μαζί ενάντια σε σύνορα, "ανοιχτά" και κλειστά κέντρα κράτησης, ενάντια σε ό,τι μας διαχωρίζει.

Να επιτεθούμε στην αντιμεταναστευτική πολιτική.

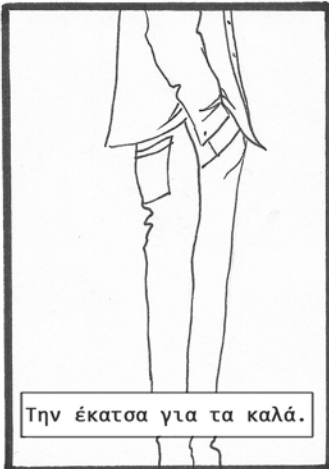
Τι δουλειά έχω
εγώ μ'αυτούς
τους τύπους.
Όλοι οι
φυσιολογικοί
άνθρωποι θα
πάνε για καφέ
σήμερα... πώς
την πάτησα
έτσι...

Κρίμα, τους είπα ήδη ότι
ήμουν άρρωστος στο
διαγώνισμα της
προηγούμενης βδομάδας...

θα βρέξει μάλλον.

Την έκασα για τα καλά.

Λάθος... όλα λάθος...
Έπρεπε να κρατήσουμε την κατάληψη σερί και να κάναμε γέφυρα με τις γιορτές. Δεν έπρεπε να ακούσουμε το σύλλογο γονέων...τους το είχα πει στη συνέλευση...

ΟΔΟΣ ΚΑΡΑΓΙΩΝΗ

Τώρα μάλιστα... πότε πρόλαβε και έγινε αυτό... Ποιος την ακούει τώρα τη Συμμετρίδου!

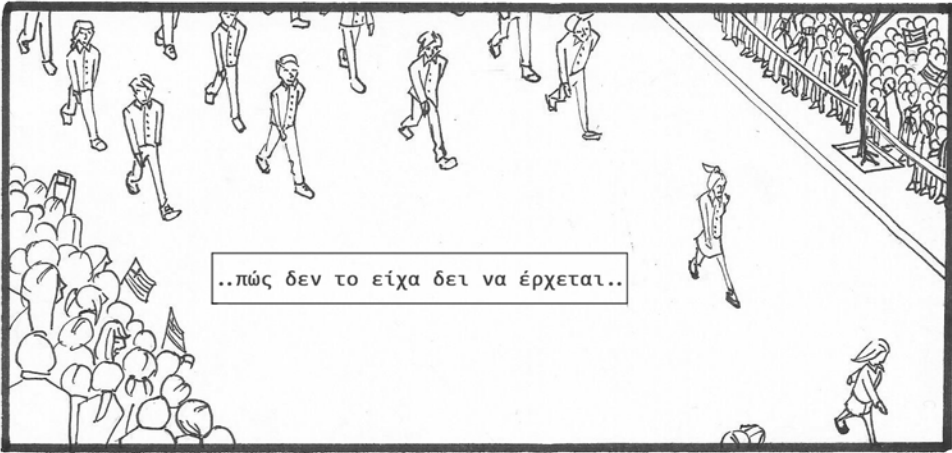
Και όλα αυτά για να γλιτώσω λίγες ώρες μάθημα...ας έμπαίνα τουλάχιστον στην ομάδα μπάσκετ..

Τι ζόφος είναι αυτός.. πώς βρέθηκα έτσι μπλεγμένος.. μια στιγμή αδυναμία να δείξεις και πάει... απορώ ώρες-ώρες με τον εαυτό μου..

..πώς δεν το είχα δει να έρχεται..

Αχ.. έπρεπε να το είχα φιλασστεί απ' την αρχή...

Η εθνική ενότητα είναι μια παγίδα.

Συνταγή εθνικού κορμού

Υλικά:

- ✓ πατριωτικές ψυχώσεις και Μασαλοδοξία
- ✓ ιθνηκή υπερηφάνεια και «λαϊκός» κυριαρχία
- ✓ αντιιμπεριαλιστικές κραιφές για ιθνηή ανιβαρτσσία
- ✓ ιθνηή ταυτςότητα και ολιετική καθαρςότητα
- ✓ νοσταλγία για τις «χαμίνες πατρίδες» και ονιριώδεις για μια «λαγορή Ελλάδα»
- ✓ παπαδαρό και χριστιανοθραμίνιοι οπαδοί του «Ελλάς-Ελλάμιν- Χριστιανίςμ»
- ✓ Ισλαμοφοβίς εκδςκλώδεις και ρατσιστικά πογκρόμ από ιεπετρούς «αγαθανισμίνων κατορικών»
- ✓ εργατική υποτςμηση στο όνομα της ιθνηκής ανςπτυξης
- ✓ σιξουαλιή ιμμετάλληση προς τέρνη πατριωτικών ορξίεων
- ✓ πατριαρχία και κανονικςτητα

Ο πατριωτικός κςλς συνταρείται στην κςτρσφη για να ιλδσει η κανονική ιψδση.
Τρις Συνωδςτητα ινδρσγα με σικαίς, σπαςρς, ιθθατςνα και σικαί με το διατρονικό σκρξί «αμαρδςνια Ερωσισμς».

Εμςς όμως, ο εθνηικός κορμςς μας κςθεται στο στομάχι

Σε καιορςς γενικευμςνης ήττας και καθημερινής μιζέριας το έθνος έρχεται να ομογενοποιήσει τις ήδη κατακερματισμένες κοινωνικές σχέσεις και να αμβλύνει τις ταξικές αντιθέσεις. Τα συμφέρονα των αφεντικών βαφτίζονται "εθνηικό συμφέρονα" και η περαιτέρω υποτςμησης μας "εθνηική σωτηρία".

Η υπεράσπηση της εθνηικής κυριαρχίας μπαίνει σε πρώτο πλάνο.

Η εθνηική ενςτητα συγκροτείται είτε μπροσά στον "κίνδυνο πληθυσμιακής και πολιτιστικής αλλοίωσης από τους ξένους", είτε ενάντια στις

"ξένες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις" από την παραδοσιακή Αριστερά και όχι μόνο. Κςπως έτσι η εθνηικιστική ρητορεία του "Η Ελλάδα μας ανήκει. Μένουμε Έλληνες" έρχεται να αγγίξει την καρδιά των μικροαστικών φαντασιώσεων.

Μπροσά λοιπόν σε αυτή την απέραντη θλίψη, ας το πούμε ξανά...

Έλληνες δεν νιώσαμε ποτέ.

Με τον πατριωτικό εσμό αυτής της πόλης έχουμε ακόμα ανοιχτούς λογαριασμούς...

ΝΑ ΕΠΙΤΕΘΟΥΜΕ στην ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

ΕΘΝΙΚΕΣ ΦΙΕΣΤΕΣ

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος οι εθνικές γιορτές έρχονται για να επικαλύψουν τα προβλήματα και τη μίζερια της καθημερινότητάς μας αναβιώνοντας στιγμές του «ενδοξού παρελθόντος», προσπαθώντας να μας κάνουν να νιώσουμε με το ζόρι περήφανοι.

Ο εθνικισμός δημιουργεί και συγκροτεί με αυθαίρετες αναγωγές μια ενότητα, η οποία βασίζεται στην εξάλειψη της διαφορετικότητας και στον αποκλεισμό αυτού που ορίζει ως «ξένο». Οι ίδιοι που πανηγυρίζουν την αντίσταση στους «ξένους κατακτητές» του παρελθόντος είναι αυτοί που δεν θέλουν τα παιδιά των «ξένων» στα σχολεία. Οι ίδιοι που βάζουν μαθητές να παρελαύνουν σαν στρατιωτικά, είναι αυτοί που φτιάχνουν τάγματα εφόδου για να κινηθούν μετανάστες. Οι ίδιοι που δακρύζουν «με την αυτοθυσία των πρώην του παρελθόντος», είναι αυτοί που μας ζητάνε να δουλέψουμε για ψυχούλα η «μαύρα» προκειμένου να σωθεί η εθνική οικονομία.

Εμείς απ' την πλευρά μας, ασφικτούμε στην κοινότητα του έθνους, γιατί απλούστατα δεν νιώθουμε ως κοινό τίποτα από τα παραπάνω που μας αποδίδεται με το στανό. Οι δικές μας μνήμες φωλιάζουν στην ιστορία των ανθρώπων που αγωνίστηκαν ενάντια σε αυτόν τον κόσμο των εμπορευμάτων, της εκμετάλλευσης και του αποκλεισμού. Αντιπυρκαχίζουμε στις στιγμές που συναντιόμαστε και ψάχνουμε να βρούμε αυτά που μας ενώνουν στην καθημερινή ζωή και όχι σε ιδεολογικές κατασκευές, στις στιγμές που προσπαθούμε να απαντήσουμε συλλογικά στις ανάγκες μας. Η καρδιά μας χτυπάει στους κοινούς αγώνες ντόπιων και μετανάστων, στο γκρέμισμα των διαχωρισμών που μας ταξινόμουν σε έλληνες και ξένους.

Έτσι κι αλλιώς, έλληνες δεν νιώσαμε ποτέ.

ΝΑ ΣΑΜΠΟΤΑΡΟΥΜΕ ΤΙΣ ΕΘΝΙΚΕΣ ΦΙΕΣΤΕΣ
ΝΑ ΞΗΛΩΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ

FRI 28/10
bmx jam from 20:00
22:00 Hip Hop Live
Δυστοπία
παρουσίαση διακου inco
Local Guests
Πυράκανθος
@ Fabrika Yfanet
Ομήρου με Περίδικα, Κάτω Τομπά
λευκφ. 2, 58 (Θεσσαλονίκη) 12 (Υφανέτ)

Φάμπρικα Υφανέτ
Οκτώβρης 2016

